

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3297/2024.

Az Alkotmánybíróság teljes ülése alkotmányjogi panasz tárgyában – *dr. Horváth Attila* és *dr. Patyi András* alkotmánybírók különvéleményével – meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.20.551/2024/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (Rajnai Ügyvédi Iroda) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a Kúria Pfv.IV.20.551/2024/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól. Alkotmányjogi panasa szerint a támadott ítélet sérti az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, II. cikkét, VI. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1)–(2) bekezdéseit.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapját képező ügynek a bíróságok által megállapított tényállása szerint egy nyomtatott (print) napilapban és egy internetes újságban 2023. nyarán két egymást követő napon a felperes (indítványozó) személyét érintő, egymással összefüggő tartalmú cikkek jelentek meg.
- [3] Az internetes portálon megjelent írás (1. cikk) szerint, a fiatal vállalkozót a rendőri intézkedés előtt a botrányos viselkedése miatt távolítottak el egy rendezvényről, majd az intézkedő rendőröket befolyásos kapcsolataival fenyegette, és ellenszegült a rendőri intézkedésnek, amelynek során emiatt meg is sérült. A cikk a „budapesti rendőrök szóvivőjére” való hivatkozással, szöveghűen tartalmazta a rendőrségi sajtóügyelettől származó tájékoztatást, amit az újságíró megkeresésére a BRFK Sajtóügyelete bocsátott ki néhány nappal korábban. Ez egy rendőri intézkedésről adott tájékoztatást, anélkül, hogy az intézkedés alá vont személyt nevesítette, vagy beazonosíthatóvá tette volna. A tájékoztatás az eseményt illetően is – a részleteket illetően – más tartalmú volt, mint maga a cikk: a rendezvényről egy férfit nem megfelelő viselkedés miatt távolították el a biztonsági őrök, amely miatt a jelenlévő

rendőröknél feljelentést kívánt tenni. A rendőrök közölték, hogy feljelentést a kapitányságon tehet, amire az illető közölte, hogy a rendőröket is feljelenti. Az ilyenkor kötelező írásos jelentés elkészítéséhez szükséges személyazonossága igazolását az illető megtagadta, ezért közölték vele, hogy előállítják. Ennek az intézkedésnek az illető ellenállt, emiatt megbilincsték és így állították elő. Maga a cikk azzal zárult, hogy a lap információi szerint az intézkedésben részt vevő járőrök attól tartanak, hogy a befolyással rendelkező vállalkozó minden követ megmozgat majd, hogy a jogosnak ítélt intézkedésük elbírálását megváltoztassa. A nyomtatott napilap ugyanezen napon megjelenő lapszáma a cikkekre utaló hírt adott ki (2. cikk), amelynek tartalma azonos volt az internetes portálon megjelent cikkel. Az internetes oldalon még ugyanezen a napon újabb cikk (3. cikk) jelent meg, amely többek között azt tartalmazta, hogy a rendőri intézkedésnek ellenszegülő személy az indítványozó volt. A nyomtatott napilap másnap megjelent lapszáma a harmadik cikk tartalmával azonos volt (4. cikk).

- [4] Az indítványozó (felperes) helyreigazítási kérelemmel fordult a nyomtatott napilap (I. rendű alperes) és az internetes portál (II. rendű alperes) szerkesztőségéhez, mivel véleménye szerint a sajtótermékekben megjelent közlések valótlan tényállításokat tartalmaztak az indítványozóról. Ebben – a cikkek több mondatát kiemelve – azt kérte közölni, hogy az alperesek valótlanul állították, hogy az indítványozó „eljáró rendőröket fenyegetett, ellenállt a rendőri intézkedésnek, botrányos, másokat zaklató, vagy zavaró magatartást tanúsított volna. Valótlanul állítottuk, hogy vele szemben bilincset alkalmaztak. Állapotát hamis színben tüntettük fel, mintha az eljáró rendőrök fellépésére alapot adott volna, és sérülése kialakulásához vezetett.” A sajtótermékek szerkesztőségeitől választ nem kapott, helyreigazításra nem került sor, így indítványozó helyreigazítási igényét perben érvényesítette.
- [5] 1.2. A Fővárosi Törvényszék a 27.P.22.474/2023/14. számú elsőfokú ítéletével az indítványozó mint felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú ítélet ismertette a felek nyilatkozatait, az alkalmazott törvényi rendelkezéseket és felidézte az alkotmánybíróági gyakorlatot. Utóbbira tekintettel megállapította, hogy a felperes nem minősül közszereplőnek, de „a kifogásolt közlések azon tartalma, mely szerint a magas társadalmi státusszal rendelkező, az üzleti életben jelentős pozíciót betöltő felperes személyes kapcsolatainak mozgósításának kilátásba helyezésével megfenyegette a rendőröket olyan kiemelt közérdeklődésre tartozó közügy, melynek következtében a felperes fokozott súllyal köteles tűrni a személyét érintő közvéleményeket” (elsőfokú ítélet [26] pont). Az elsőfokú ítélet úgy értékelte, hogy „a perben a felperes nem tette vitássá, hogy személye érintett a kifogásolt közvéleményekkel érintett rendőri intézkedésben.” Bizonyítékként értékelte a BRFK sajtóközlését, amelynek alapján tételesen magyarázta a cikkbeli, a felperes által kifogásolt tényállítások valóságát (pl.: az intézkedés alá vont személy az intézkedő rendőrök feljelentését helyezte kilátásba,

ami fenyegetésként értelmezhető). Bizonyítékként értékelte továbbá a cikkek írójának tanúvallomását. Mellőzte az alperesek által indítványozott szakszervezeti jogi képviselő, valamint a rendőrök parancsnokának tanúkenti meghallgatását, mivel előbbi legfeljebb közvetett információval rendelkezett, s utóbbi is csak a sajtóper alatt került kapcsolatba az alperesi újságokkal. Hasonló indokkal utasította el a felperes bizonyítási indítványát a szabálysértési ügyet, valamint a helyszíni biztonsági céget illető bírósági megkeresésre mivel az alperesek bizonyítási kötelezettségüknek „a kifogásolt közléseket hordozó cikkek megjelenésekor rendelkezésükre álló bizonyítékokkal tehetnek eleget, a sajtóper nem lehet terepe a bizonyítékok utólagos, a bíróság segítségével történő beszerzésének.”

- [6] Az indítványozó fellebbezése folytán a Fővárosi Ítéltábla a 2.Pf.20.004/2024/5/II. számú másodfokú ítéletével a Fővárosi Törvényszék elsőfokú ítéletét helybenhagyta. A felperesi fellebbezésre figyelemmel értékelte és megerősítette az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás és a bizonyítékok értékelésének jogszerűségét, ideértve a BRFK sajtóközlését, az újságíró tanúvallomását, valamint a bizonyítási indítványok mellőzését is.
- [7] Az indítványozó az Alaptörvény és egyéb anyagi és eljárási jogszabályok megsértésére tekintettel felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amely folytán a Kúria felülvizsgálati eljárásban meghozta a Pfv.IV.20.551/2024/4. számú ítéletét. Ebben a Fővárosi Ítéltábla másodfokú ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria ítéletének indokolása – a peres előzmények, a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem ismertetését követően – elsőként a felülvizsgálati eljárás törvényi kereteit határozta meg. Ezek után összefoglalta a sajtóhelyreigazítási perek alapjogi összefüggéseit, a perben alkalmazott törvényi rendelkezéseket és bírósági gyakorlatot, majd a bizonyítási eljárás és a bizonyítékok értékelésének jogszerűségét vizsgálta. A Kúria ítéletének indokolása szerint „[H]elytállóan, jogszabálysértés nélkül járt el a másodfokú bíróság, amikor az események leírása kapcsán érdemben értékelte a bizonyítékokat. A helyreigazítási igény tartalmi vizsgálatának legfőbb szempontjait a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) PK 12. számú állásfoglalása tartalmazza” (kúriai ítélet [65] pont). A kúriai ítélet értelmében „az eljáró bíróságok helytállóan, jogszabálysértés nélkül, a logika alapvető szabályait megtartva állapították meg, hogy a közleményben érintett „férfi” a felperes személyével azonos. Ezt igazolja a felperes akkori jogi képviselője által küldött, korábban már ismertetett tartalmú levél, amelynek tényét és tartalmát maga a felperes sem vitatta. Ugyancsak a felperes személyes érintettségét igazolja az újságíró [...] tanú előadása, amely részletesen tartalmazta azt, hogy milyen lépéseket tettek a felperes személyének „beazonosítására”. Önmagában az a körülmény, hogy az újságíró az alperesek kiadójának alkalmazottja, nem zárja ki a bizonyítékok közül a tanú vallomását, ha az abban foglaltak valóságtartalmát illetően kétely nem merül fel. Sajátos módon, közvetetten alátámasztja az is a felperes érintettségét (a rendőrségi közlemény róla szól), hogy a felperes másodlagos

előadása kapcsán az újságíró informátorait, illetve magát az újságírót is úgy állítja be, hogy a felperes személyére vonatkozó adatok közlése miatt különböző titoksértéseket követtek el. Ha ugyanis a közlés nem a felperesre vonatkozik, akkor értelemszerűen terhére az állított titoksértések nem követhetők el” (kúriai ítélet [67] pont). A Kúria ítéletének [74] bekezdésében kiemelt elvi tartalma szerint „[a] sajtószerv jogosult beszámolni egy folyamatban lévő szabálysértési eljárásról, és az azt megalapozó körülményekről. A sajtószerv az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tesz akkor, ha igazolja, hogy az általa leírtak összhangban állnak az adott ügyről kiadott hivatalos rendőrségi tájékoztatással. A rendőrségi tájékoztatás ismertetése, annak felhasználása nem minősül jogsértő bizonyítási eszköznek a sajtó-helyreigazítási perben.”

- [8] 2. Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése, II. cikke, VI. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1)–(2) bekezdései rendelkezéseinek sérelmére hivatkozott.
- [9] Az indítvány elsőként az Alaptörvény XXVIII. cikk (1)–(2) bekezdésében biztosított, tisztességes eljáráshoz való jogának és az ártatlanság vélelmének sérelmére hivatkozott. Először is kifogásolta, hogy a Kúria döntése lényegében szabálysértési tényállást állapított meg, illetve annak elkövetését állapította meg a terhére, amivel a Kúria a hatáskörén túlterjeszkedett. Visszautalt az ítéletben is felhívott PK 14. állásfoglalásra azzal, hogy az ítéleti döntés alapjául szolgáló rendőrségi közlés nem egy szabálysértési eljárásról adott sajtóközlemény volt. Hivatkozott arra is, hogy a rendőrségi közlés nem egy valódi közlemény volt, hanem csupán egy újságírónak küldött elektronikus levél. Másodjára a bizonyítási teher nem megfelelő értelmezésére hivatkozott. Előadása szerint az alperesi bizonyítási indítványok (szakszervezeti képviselő, rendőrpáncsnok tanúkénti meghallgatása) mellőzését az ő terhére értékelték, másrészt így értékelték azt is, hogy ő nem csatlakozott az alperesi bizonyítási indítványokhoz. Kiemelte, hogy a sajtóhelyreigazítási per lényegi szabálya, hogy csak azok a bizonyítékok számítanak, amik már a közléskor rendelkezésre állnak, s nem lehet bizonyítékokat utólag beszerezni. Visszatért a PK 14. állásfoglalására azzal, hogy ott a valamely büntetőeljárásról szóló hivatalos tájékoztatás bizonyítékként való értékelhetőségéről van szó, s azt nem lehetne a szabálysértési eljárásra kiterjesztően értelmezni. Ezért a rendőrségi közlés tartalmát nem lehetett volna bizonyítékként értékelni. Harmadjára további jogsértő bizonyítási eszközök felhasználására, illetve lehetséges bizonyítékok fel nem használására hivatkozott. Itt az újságíró tanúvallomásának felhasználását, az intézkedő rendőr kihallgatásának elmaradását, és annak alperes javára történő értékelését kifogásolta. Figyelmen kívül hagyták, hogy a neki tulajdonított magatartásokat következetesen tagadta, illetve azt, hogy a bizonyítás annak meg nem történtére vonatkozóan őt nem terhelte.

- [10] Az indítvány második része az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése, II. cikke, VI. cikke (1) bekezdésének sérelmével kapcsolatban felhozott kifogásokat tartalmazta: a Kúria ítélete nem biztosította, hogy a valótlan tényállítások helyreigazításával a jóhírnevének sérelme orvoslást nyerjen. Érvelése szerint a VI. cikk (1) bekezdése szerinti alapjoga érvényesülését a Ptk., és az Smtv. rendelkezései biztosítják. Mivel a Kúria az igényét alaptalan ítélettel utasította el, ezért sérültek a felhívott alapjogai. A Kúria az alperesi bizonyítás hiányának ellenére valóban fogadta el a valótlan tényállításokat, így a törvénytelen ítélet az indítványozó alapjogát is sértette. Itt tért ki arra, hogy alappal az fel sem merülhetett, hogy az indítványozó közszereplő volna, s hogy ebbéli minőségének a hiányát helyesen állapította meg a Kúria.
- [11] Az indítvány végül összegezve írta azt, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, és a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés. Hivatkozása szerint a véleménynyilvánítás szabadsága és a jóhírnév védelme alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés. Egy-egy mondatban összefoglalta a hivatkozott alapjogok általános és lényegi tartalmát. Hivatkozása szerint a Kúria ítéletében nem ismerte fel az Alaptörvény hivatkozott rendelkezései „által előírt alkotmányos korlátokat az alperesi sajtószervek sajtóközleményei kapcsán. A Kúriának a Pfv.IV.20.551/2024/4. számú ítéletében foglalt döntése és annak indokolása nem csupán dogmatikailag helytelen vagy törvénytelen, hanem egyúttal alaptörvény-ellenes is, mert a helyreigazítás elutasításának helybenhagyása az indítványozó Alaptörvényben foglalt fent felsorolt jogait is sérti, amely az ügy érdekét befolyásolta.”
- [12] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56.§ (1)-(2) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági feltételeknek. Az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, a 29-31.§ szerinti feltételeket, valamint az 52. § szerinti feltételeket.
- [13] 3.1. Az indítvány megjelölte azt az alaptörvényi és törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §), amelyre tekintettel az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezte [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont].
- [14] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó mint felperes az egyedi bírósági ügyben érintett személynek minősül. A támadott ítélet az ügy érdekében hozott döntés, amellyel szemben további jogorvoslatnak nem volt helye (Abtv. 27. §). Megállapította továbbá, hogy az indítvány – az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint – határidőben érkezett. Megállapította, hogy az indítvány határozott kérelmet tartalmazott azzal, hogy a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].

- [15] 3.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés *a*) pont], hogy az indítványozó az Alaptörvényben biztosított jogának a sérelmére hivatkozzon. Az indítványozó ezen követelménynek azzal tett eleget, hogy meghivatkozta az Alaptörvény II. cikkét, a VI. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1)–(2) bekezdéseit. Az indítványozó az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésének a sérelmére is hivatkozott, ugyanakkor ezen alaptörvényi cikk nem jelenít meg önállóan érvényesíthető alapjogot az indítványozó számára, ezért ennek vizsgálatára nem kerülhetett volna sor.
- [16] 3.3. A határozott kérelem követelménye magában foglalja, hogy az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, illetve ilyen módon kell megjelölni és indokolni azt, hogy a felvetett kérdés miért alkotmányjogi jelentőségű [52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pont].
- [17] Az indítvány több helyen hivatkozik az Alaptörvény alapjogot biztosító rendelkezéseire. Az alapjogi jelentőségű kérdést illetően a következőket adta elő: „A véleménynyilvánítás szabadságának és a személyiségi jogok védelmének terjedelme alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, amely meghatározza, hogy meddig terjed a sajtó- és a véleménynyilvánítás szabadsága és melyek az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogai (jó hírnévhez való jog, ártatlanság védelme), amelyek alkotmányos védelemben részesülnek.” Ezt követően egy-egy mondatban foglalta össze a felhívott alapjogi rendelkezések tartalmi lényegét. Az indítvány azonban az általánosságok megfogalmazásán túl az ügyre vonatkoztatható érdemi indokolást nem adott elő. A felhívott alapjogok tekintetében az Alkotmánybíróság kiterjedt gyakorlattal rendelkezik, azonban az alkotmányjogi jelentőségű kérdést, az adott ügyre vonatkoztatható kérdés újszerűségét és esetleges megválaszolatlanságát illetően ilyen irányú érvelést nem tartalmazott az indítvány. Ezért az indítvány ezen eleme az indokolás hiányossága miatt nem volt érdemben vizsgálható.
- [18] A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességgel kapcsolatban az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy „következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {lásd: 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata abban is következetes, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, illetve a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe

tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta »szuperbírósként«, a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el” {lásd például: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3011/2017. (II. 1.) AB végzés, Indokolás [8]; legutóbb például: 3500/2021. (XI. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3134/2022. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [35]}.

- [19] A jelen ügyben a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, az emberi méltóság, a jóhírnév sérelme körében az volt megállapítható, hogy az indítványozó valójában törvényértelmezési kérdéseket vitatott, illetve a tényállás megállapítását, a bizonyítási eljárás menetét, valamint a bizonyítékok értékelését vitatta. Mégpedig azokat, amelyeket a bíróságok másként értelmeztek, és értékelték, mint az indítványozó. Így különösen azt, hogy a rendőrségi tájékoztatás bizonyítékként értékelhető volt-e, hogy arra a PK állásfoglalások alkalmazhatók-e, illetve azokat megfelelően alkalmazták-e. Kifogásolta továbbá a tanúvallomásnak az alperesek javára való értékelhetőségét. Ezek olyan kérdések, amelyek a Ptk. és a Pp. szakjogi értelmezésének a területére esnek, amelybe az Alkotmánybíróság nem avatkozik be, mert nem feladata a polgári bíróságok részletesen indokolt szakjogi érvelésének a negyedfokú felülbírálata. Az indítvány a támadott bírósági ítéletet illetően alkotmányjogilag értékelhető indokolást nem fogalmazott meg.
- [20] Összefoglalva a fentieket: az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasza az Alaptörvény II. cikk, a VI. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (1)–(2) bekezdése körében nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontja szerinti feltételeknek és ezért nem volt lehetőség az érdemi vizsgálat lefolytatására.
- [21] 4. Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem tett eleget az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjának. Az Alkotmánybíróság az érdemi vizsgálata során azt állapította meg, hogy az indítvány a törvényi feltételeknek nem felel meg, így az Abtv. 64. § d) pontja alapján az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2026. február 23.

Dr. Polt Péter s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Handó Tünde s. k.,
előadó alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hende Csaba s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Polt Péter s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Varga Réka
alkotmánybíró helyett

Dr. Horváth Attila alkotmánybíró különvéleménye

- [22] Nem szavaztam meg a visszautasítást, mert álláspontom szerint az ügyben az Alkotmánybíróságnak érdemi határozatot kellett volna hoznia.
- [23] Kétségtelen közel áll hozzám Deák Ferencnek tulajdonított, a sajtótörvény kodifikációjával összefüggésben elhangzott azon gondolat, amely szerint „Ha tőlem függene, a sajtótörvénynek csak egy paragrafusa volna: hazudni nem szabad”, azonban különvéleményem elvi tartalma ennél összetettebb, a jóhírnév védelméhez való jog és a sajtószabadság kollíziójának alkotmányjogi értékelésén, valamint a történeti alkotmány vívmányain is alapuló érvrendszeren alapul.
- [24] A tárgybeli ügyet alkalmasnak tartottam volna arra, hogy oly módon orientálja a sajtóhelyreigazítások gyakorlatát, amely vélhetően már a közeljövőben is hozzájárulhatott volna ahhoz, hogy a sajtó tényállításai tekintetében szigorodjon a bírósági gyakorlat, ezáltal visszaszorítva a sajtó által terjesztett, az érintettek

jó hírnevét jelentősen csorbító, hamis tényállításokra épülő médiaközlések elharapózását.

- [25] Előre bocsájtom, hogy egyáltalán nem helyeslem erkölcsileg, ha bármely állampolgár ittas, bódult állapotban vagy anélkül olyan magatartást tanúsít, amely miatt a biztonsági szolgálat távozásra szólítja fel egy rendezvényről, majd a rendőröknek is ellenszegül. Ugyanakkor a sajtó, amennyiben a történetekről túlzó módon, valótlan tényeket közöl, vagy a valós tényeket elferdíti, komoly károkat okozhat az érintett jó hírnevében.
- [26] A jelen ügyben az indítványozónak az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerinti jó hírnev védelméhez való joga kollízióba került az alperes sajtószervet az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése alapján megillető sajtószabadság, azon belül is a sajtó tájékoztatáshoz való jogával.
- [27] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerinti jó hírnev védelmének alkotmányos alapjoga a szólásszabadságnak, így a sajtót az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése szerint megillető tájékoztatáshoz való jognak a korlátját képezi, amelynek megítélése során kiemelt szerep jut a bíróságok által gyakorolt, az alapjogokat kiegyensúlyozó hatékony jogvédelemnek. Egy személy hírnevét a személyére és az általa tanúsított magatartásokra vonatkozó közlések határozzák meg, amelyre a sajtószervek az általuk nagy nyilvánosság előtt közzétett tartalmak miatt, kiemelt befolyással bírnak.
- [28] Álláspontom szerint a jelen sajtóhelyreigazítási pert érintően nincs gyakorlati jelentősége annak, hogy az indítványozó közszereplőnek minősül-e vagy sem, hiszen amennyiben közszereplőnek minősülne, abban az esetben sem terjedne ki a sajtót az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése alapján megillető, a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatásának joga arra, hogy az érintett társadalmi megítélését jelentős mértékben negatívan befolyásoló olyan valótlan tényállítást tegyen, amely nem bizonyított módon szabálysértési vagy büntetőeljárással hozza összefüggésbe. Erre tekintettel a támadott kúriai ítélet [64] bekezdésével összefüggésben, amely az indítványozót a 3145/2018. (V. 7.) AB határozat alapján eseti közszereplőnek minősíti, kiemelésre érdemesnek tartom, hogy a Kúria által hivatkozott AB határozat nem alapozza meg az indítványozó eseti közszereplővé történő minősítését, mivel azon ügyben egy nyilvános közösségi internetes portálon elhelyezett, bárki által olvasható bejegyzés képezte az ügy tárgyát, amely nem feleltethető meg a jelen ügyben a sajtóhíradás tárgyát képező, egy rendezvényen tanúsított állítólagos magatartásnak. Az eseti közszereplő fogalma önmagában túlmutat a nyilvános helyszínen történő jelenléten, hiszen az olyan többlettartalmat kíván, amely közüggel, illetve közéleti vitával összefüggésbe hozható.
- [29] A jelen ügyben elsődleges bizonyítékként elfogadott BRFK Kommunikációs Osztályától származó e-mail egyáltalán nem tett említést az indítványozóról sem név szerint, sem utaló jelleggel. Ezen tájékoztatás „egy férfi” rendőrségi intézkedés

alapjául szolgáló magatartásáról ír, azonban a jelen ügyben szabálysértési hatóság, vagy büntető bíróság nyilvános tárgyalásán elhangzottak, illetve határozat nem állt rendelkezésre. A jelen ügyben mindazonáltal a BRFK e-mailben küldött tájékoztatásán kívül csak a kifogásolt cikkeket író újságíró tanúvallomása képezte a bizonyítékok körét, aki még a szabálysértési eljárás ügyszámát sem tudta megjelölni, amely állítólagosan megindult volna az indítványozóval szemben, valamint nem fedte fel az indítványozóra vonatkozó információinak forrását az Smtv. 6. § (1) bekezdése alapján.

- [30] Az indítványozó számára a BRFK Adatvédelmi Tisztviselője azt a tájékoztatást adta, hogy az érintett újságcikkkel kapcsolatos újságírói megkeresésre „[V]álaszadáskor a BRFK Kommunikációs Osztálya minden esetben különös figyelmet fordított a személyes adatok védelmére, azokat a jogszabályi előírások betartása mellett, az érintett megnevezése nélkül teljesítették, olyan személyes, illetve különleges személyes adatról tájékoztatást nem adtak, amely alapján bárki beazonosíthatóvá válna.” Az ügyben hozott bírósági ítéletek egyáltalán nem említették, így nem is értékelték a BRFK-tól származó másik hivatalos tájékoztatást.
- [31] Az Alaptörvény R) cikk (3) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróságnak alkotmányos kötelezettsége az Alaptörvény rendelkezéseit, így a VI. cikk (1) bekezdését is a Nemzeti hitvallással és Magyarország történeti alkotmányának vívmányaival összhangban értelmezni.
- [32] A kiegyezés után elfogadott új sajtótörvény, az 1914. évi XIV. törvénycikk 20. §-ához fűzött jogalkotói indokolás értelmében „[A] helyreigazító nyilatkozat közzétételét megtagadhatja a szerkesztő akkor is, ha valótlanágát nyomban kétségbevonhatatlanul bizonyítani tudja. Amikor kétségtelen hazugsággal áll szemben, annak közlésére őt kötelezni erkölcstelenség volna. Ha azonban a helyreigazítás tartalma csak kétségekre ad okot, vagy valószínűtlennek látszik, vagy kétségtelen valótlanága nyomban nem bizonyítható, úgy a közlésnek meg kell történnie; az érdekelt lapnak módjában áll később, bizonyítékainak megszerzése után megcáfolni a helyreigazító közleményt. A helyreigazításban a sértett szempontja irányadó. Senki sem köteles túrni, hogy róla valótlan vagy éppen sértő híreket terjesszenek; ő a helyreigazítást minden bizonyítás nélkül kívánhatja; a szerkesztő ellenben csak a teljes bizonyítási készség mellett utasíthatja el a nyilatkozatot.”
- [33] Tekintettel arra, hogy az 1914. évi sajtótörvény 20. §-ának 4. pontja már a modernkori értelemben tartalmazta, hogy a sajtó csak a „kétségbevonhatatlanul” valótlan helyreigazító nyilatkozat közzétételétől tekinthet el, ennek hiányában azonban köteles a helyreigazítás megjelentetésére, álláspontom szerint a történeti alkotmány vívmányaként azonosítható.
- [34] Az Alkotmánybíróságnak mindezek alapján az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésére és a történeti alkotmány vívmányára figyelemmel kellett volna értelmeznie a sajtó bizonyítási kötelezettségét az Smtv. 12. § (1) bekezdése valamint a Pp. 495. § (2) bekezdés c) pontjának és a 498. § (1) bekezdése alapján.

- [35] Álláspontom szerint az újságíró az Smtv. 6. § (1) bekezdése alapján megillető azon jogosultság, hogy a médiatartalom-szolgáltatói tevékenységgel összefüggésben információt átadó személy, az ún. információforrás kilétét a bírósági és hatósági eljárások során titokban tartsa, nem jelenti egyben azt, hogy ezen „titkos” információforrásra hivatkozás önmagában elegendő lenne valamely sajtóközlemény valóságának bizonyítására.
- [36] Tekintettel arra, hogy a sajtóhelyreigazítási perben speciális bizonyítási szabályok érvényesülnek, ezért ezen pertípusban – törvényi szabályozás folytán (Pp. 495. § (2) bekezdés c) pont és 498. § (1) bekezdés) – a Pp. 265. § (1) bekezdésében szereplő bizonyítási érdeket is a sajtóhelyreigazítási eljárás sajátosságaira és az általa érintett alapjogokra, valamint a történeti alkotmány vívmányaira tekintettel kellett volna értelmezni. Következésképpen valamely sajtóközlemény valóságának bizonyítása nem alapulhat kizárólagosan az érintett sajtószerv alkalmazásában álló újságíró azon tanúvallomásán, amelyben az Smtv. 6. § (1) bekezdése szerinti titkos információforrásra hivatkozik, hiszen az ily módon szerzett információ hitelessége, ezáltal valósága egyáltalán nem ellenőrizhető a bíróságok által még olyan formában sem, hogy egyáltalán a konkrét esetben létezett-e ilyen információforrás.
- [37] Tekintettel arra, hogy a sajtóhelyreigazítási per kontradiktórius eljárásnak minősül, amelynek lényege a felek közötti ellentmondásos álláspontok érdemi tisztázása, amelynek elengedhetetlen kritériuma, hogy minden félnek ismernie kell a bizonyítékokat, az eljáró bíróságnak pedig a felek előadásai alapján a bizonyítékok értékelése során meg kell tudni győződnie a bizonyítékok hitelességéről. Amennyiben a sajtóhelyreigazítási perben az indítványozó személyét egy állítólagos szabálysértési eljárással összekötő egyetlen bizonyíték olyan forrásból származik, amelyet az eljáró bíróság sem tud ellenőrizni, illetve amely vonatkozásában az ellenérdekű fél nem tudta észrevételezési és kérdésfeltevési jogát gyakorolni, egyoldalúan előnyben részesíti a sajtószerv Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése szerinti tájékoztatáshoz való jogát az indítványozó Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerinti jóhírnévhez való jogával szemben.
- [38] Ezen megállapításomból nem következik, hogy sajtóhelyreigazítási perben a sajtószerv alkalmazásában álló újságíró tanúvallomása automatikusan kirekesztendő lenne a bizonyítékok köréből, illetve az sem következik, hogy a sajtószerv alkalmazásában álló újságíró ne hivatkozhatna az Smtv. 6. § (1) bekezdése szerinti információforrása kilétének védelmére, azonban ez esetben – az ügy alapjogi érintettségére tekintettel – a kifogásolt sajtóközlemény valóságának bizonyítása nem alapulhat kizárólag ezen tanúvallomáson, amelynek végső forrása az eljáró bíróság által sem megismerhető, ezáltal nem is ellenőrizhető információforrás. Ellenkező értelmezés esetén a sajtószervek mindegyike mentesülhetne a valótlan tényállítások közzlése miatti felelősség alól, ha egy anonim hatósági tájékoztatást bármely állampolgár nevével összekapcsolnak, majd ennek igazolásaként az újságíró

tanúvallomásában „megerősíti”, hogy egyéb, a bíróság előtt eljárásban nem felfedhető információi szerint az anonim hatósági tájékoztatásban említett személy megegyezik az általa a sajtócikkben megnevezett személlyel.

- [39] Mindezek alapján az Alkotmánybíróságnak a jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló egyedi ügygel összefüggésben azt kellett volna érdemben vizsgálnia, hogy az eljáró bíróságok jogértelmezése biztosítja-e a konkuráló alapjogi pozíciók méltányos egyensúlyát, azok kíméletes kiegyenlítését. Ennek során az ügy érdemében azt kellett volna mérlegelni, hogy az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés összhangban áll-e az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésében garantált sajtószabadsággal, továbbá az indítványozó által sérülni vélt jó hírnévhez való joggal [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés].
- [40] Álláspontom szerint a fentebb kifejtettek alapján, amennyiben az Alkotmánybíróság érdemi vizsgálatba bocsátkozott volna, csak arra a következtetésre tudott volna jutni, hogy az alkotmányjogi panasz alapját képező sajtóhelyreigazítási perben hozott ítéletek az alperes sajtószerv IX. cikk (2) bekezdése szerinti jogának biztosítottak elsőbbséget az indítványozó VI. cikk (1) bekezdése szerinti jó hírnévhez való jogával szemben, így annak érvényesülését korlátozták, hiszen az indítványozó vonatkozásában megjelentett sajtócikkek egyértelműen negatív színben tüntették fel a közvélemény előtt azáltal, hogy szabálysértés elkövetésével, rendőrök fenyegetésével, mások zaklatásával, ittas állapottal hozták összefüggésbe a nevét. Továbbá a Kúria és az alsóbb fokú bíróságok a tekintetben sem folytattak le vizsgálatot, hogy az indítványozó jóhírnévhez való jogát érintő korlátozás nem haladja-e meg azt a szintet, mint amit a konkuráló alapjogi pozíciók kíméletes kiegyenlítése megkíván, hiszen az indítványozó jóhírneve tiszteletben tartásához való alapjogára tekintet nélkül jártak el.
- [41] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint önmagában a közvélemény „pletykaéhsége” nem alapozza meg a sajtószabadság korlátlan érvényesülését {3212/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [58]}. Különösen nem olyan esetben, mint a jelenlegi, amikor a kifogásolt sajtócikkben szereplő tényállítások valóságát, illetve az indítványozó érintettségét sem támasztották alá hitelt érdemlő bizonyítékkal.
- [42] Mindezek alapján álláspontom szerint – tekintettel arra, hogy az érintett sajtóközlemény jelentős mértékben, hátrányosan érinti az indítványozó jó hírneve tiszteletben tartásához fűződő alapjogát – megállapítható, hogy a vizsgált ügyben, a Kúria, valamint az első- és másodfokú bíróságok nem végezték el a konkuráló alapjogi pozíciók kiegyenlítő mérlegelését, amikor egyáltalán nem voltak figyelemmel az indítványozónak az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerinti jóhírnévhez való jogára.

Budapest, 2026. február 23.

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

[43] A különvéleményhez csatlakozom.

Budapest, 2026. február 23.

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András alkotmánybíró különvéleménye

- [44] Az elfogadott döntéssel nem értettem egyet, ezért ahhoz az Abtv. 66. § (2) bekezdése alapján – *dr. Horváth Attila* alkotmánybíró különvéleményéhez való csatlakozásom kiegészítéseként – az alábbi különvéleményt csatolom.
- [45] Az ügy tárgyalása során képviselt álláspontom volt, hogy az Alkotmánybíróságnak az alkotmányjogi panaszt érdemben kell elbírálnia.
- [46] Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján az Alkotmánybíróság hatásköre arra terjed ki, hogy alkotmányjogi panasz alapján a bírói döntések Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja. A Testület – következetes gyakorlata alapján – hatáskör hiányában nem bonyolódik pusztán törvényértelmezési, vagy a bíróságok hatáskörébe tartozó jogalkalmazási, bizonyítási kérdések eldöntésébe, nem vizsgál tehát Alaptörvény nélküli, kizárólag szakjogi és törvényértelmezési kérdést vitató alkotmányjogi panaszt. Az alkotmányjogi panaszban előadottak függvénye tehát, hogy az Alkotmánybíróság az adott bírói jogalkalmazást, a rendes bíróságok hatáskörében tartozó jogalkalmazói műveletet vizsgálhatja-e. Más szavakkal, az Alaptörvény védelmének legfőbb szerveként, az Alkotmánybíróságnak minden és bármely bírósági jogalkalmazás során (azaz minden és bármely bíróság jogalkalmazása során), megfelelő indítvány elbírálása esetén, hatáskörében és feladatkörében áll az, hogy megítélje azt, az adott bíróság a jogalkalmazása során az alkalmazott jogot az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte-e, ez lényegében az Alkotmánybíróság egyik alapvető rendeltetése az Alaptörvény rendszerében. A bírói jogalkalmazásnak nincsen „alaptörvénymentes”, ezáltal „alapjogoktól mentes” területe, csak az alkotmányjogi panasznak lehet alapjogot, Alaptörvényt mellőző, tisztán törvényértelmezéssel szembe helyezkedő érvelése.

- [47] A tárgyalta ügyben az indítványozó alkotmányjogi panasza, illetve az eljáró bíróságok döntései alapján érdemben vizsgálendő alkotmányossági dilemmának tartottam, hogy az eljáró bíróságok figyelemmel voltak-e az indítványozó Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított jóhírnév védelméhez való jogára az azzal konkuráló, Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésében garantált sajtószabadsággal szemben. Maga az Alaptörvény, annak 28. cikke támaszt elvárást a bíróságok felé a jogszabályok Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezésére, amely kötelezettség teljesítését az Alkotmánybíróság vizsgálja.
- [48] A döntés az indítványozó által kifogásolt kérdéseket szakjogi, így a Ptk. és a Pp. értelmezésének a területére helyezte. Ugyanakkor a polgári jog személyiségi jogi rendelkezései [így a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében megjelenő jóhírnévhez való jog] az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdésével szoros összefüggésben állnak. Az ügyben a jóhírnév védelméhez való jog jogalkalmazáson keresztüli sérelmének (legalábbis) kétsége miatt a szakjogi kérdések vizsgálata is szükségszerű lett volna.
- [49] A fentiek alapján jelen esetben a tények (pontosabban a tények rendes bíróságok általi figyelembe vagy éppen figyelembe nem vétele és annak indokai) Alkotmánybíróság általi vizsgálatától, a tények Alaptörvénnyel összhangban álló értékelésének felülvizsgálatától nem lehetett volna eltekinteni.
- [50] A szakjogi-törvényértelmezési kérdés doktrínája (tesztje) nem irányulhat arra, hogy a polgár Alaptörvényben biztosított, ott meghatározott joga érvényesülése (jóhírnév védelméhez való jog) alól a jogalkalmazás egyes területét, pusztán azért, mert a jogvédelemhez adott esetben tények bírói értékelésének vagy éppen maguknak a tényeknek a figyelembevétele is szükséges, mentesítsük.
- [51] Ezért sem tudtam a többségi döntést támogatni.

Budapest, 2026. február 23.

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró